господарського становища боржника, а також задоволення вимог кредиторів.

Окрім цього, господарський суд може винести ухвалу про припинення провадження у справі про банкрутство, наприклад, шляхом укладення мирової угоди, тобто домовленістю між боржником і кредиторами стосовно відстрочки та/або розстрочки, а також прощення (списання) кредиторами боргів боржника, яка оформляється шляхом укладення угоди між сторонами.

Не варто забувати також про те, що сьогодні банкрутство в Україні - один із поширених інструментів для очищення бізнесу, а також відомий спосіб «кинути» кредиторів, наприклад, шляхом фіктивного банкрутства (свідомого поширення підприємством інформації щодо своєї фінансової неспроможності, щоб ухилитися від оплати зобов'язань).

ЗАХИСТ ПРАВ СПОЖИВАЧІВ У РАЗТ ПРИДБАННЯ НИМИ ПРОДУКЦІЇ В КРЕДИТ

Хоменко О.О., студент НШПП НАВС

Науковий керівник: **к.ю.н., доцент, доцент кафедри господарсько - правових НШПП НАВС Пожидаєва М.А.**

Сучасне кредитування є одним з найважливіших чинників розвитку економіки будь-якої країни. Практично всі підприємці в своїй повсякденній господарській діяльності стикаються з однією з найпоширеніших форм договорів - договором кредиту, виступаючи в ньому в або кредитодавцями, або позичальниками. Однак, виступаючи у якості кредитодавців, підприємці при укладенні кредитних договорів на придбання продукції, недотримуючись вимог законодавства України, часто порушують права позичальників (споживачів). У зв'язку з цим, виникає необхідність дослідження законодавства України, яке захищає права споживачів (позичальників) та регулює відносини між кредитодавцями та споживачами (позичальниками) при укладенні кредитного договору на придбання продукції.

Найпоширенішим видом кредиту є споживчий кредит (кредит на поточні потреби, кредит в інвестиційну діяльність, іпотечний кредит).

Договір про надання споживчого кредиту укладається між кредитодавцем та споживачем, відповідно до якого кредитодавець надає кошти (споживчий кредит) або бере зобов'язання надати їх споживачеві для придбання продукції у розмірі та на умовах, встановлених договором, а споживач зобов'язується повернути їх разом з нарахованими відсотками.

Об'єктом кредитування є витрати, пов'язані з задоволенням поточного попиту населення, в тому числі придбання товарів в особисту власність, а також витрати капітального (інвестиційного) характеру на будівництво та підтримання нерухомого майна.

Відповідно до ч. 4 ст. 11 Закону України «Про захист прав споживачів», договір про надання споживчого кредиту укладається у письмовій формі, один з оригіналів якого передається споживачеві.

У договорі про надання споживчого кредиту зазначаються:

сума кредиту;

детальний розпис сукупної вартості кредиту для споживача (у процентному значенні та грошовому виразі) з урахуванням відсоткової

ставки за кредитом та вартості всіх послуг (реєстратора, нотаріуса, страховика, оцінювача тощо), пов'язаних з одержанням, обслуговуванням, погашенням кредиту та укладенням договору про надання споживчою кредиту;

дата видачі кредиту або, якщо кредит видаватиметься частинами, дати і суми надання таких частин кредиту та інші умови надання кредиту; право дострокового повернення кредиту; річна відсоткова ставка за кредитом; умови дострокового розірвання договору; інші умови, визначені законодавством.

Надання (отримання) споживчих кредитів в іноземній валюті на території України забороняється. Відповідальність за порушення вимог законодавства при споживчому кредитуванні передбачена ст. 23 Закону України «Про захист прав споживачів» та ст. 190), 192 (Заподіяння майнової шкоди шляхом обману або зловживання довірою), 222 (Шахрайство з фінансовими ресурсами), 358 (Підроблення документів, печаток, штампів та бланків, їх збут, використання підроблених документів), 388 (Незаконні дії щодо майна, на яке накладено арешт, заставленого майна або майна, яке описано чи підлягає конфіскації) Кримінального кодексу України.

Враховуючи вищезазначене, споживач є достатньо захищеним.

ОСОБЛИВОСТІ БАНКІВСЬКИХ СИСТЕМ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН

Тодосієнко В.В., студент ННІПП НАВС
Науковий керівник: **к.ю.н., доцент, доцент кафедри господарсько - правових ННІПП НАВС Пожидаєва М.А.**

Економічна діяльність будь-якої держави супроводжується обслуговуванням усіх фінансово -господарських процесів за допомогою банківської системи. Банківську систему можна вважати центральним елементом сучасної ринкової економіки, тому що саме вона виконує функції щодо акумулювання та перерозподілу вільних грошових ресурсів, забезпечуючи рух коштів між всіма економічними суб'єктами та підтримання процесів відтворення.

Банківські системи різних країн мають багато спільного, але кожній з них притаманні певні особливості. Так, наприклад, банківська система Франції є дворівневою і до її структури входить: Банк Франції як центральний банк країни; депозитні банки, що спеціалізуються в галузі короткострокових кредитних операцій; інвестиційні або ділові банки, що фінансують промислове виробництво шляхом емісійно-установчих операцій та банки середнього та довгострокового кредиту.

На відміну від Франції, до банківської системи Італії, яка так само є дворівневою входять: Банк Італії та Міжвідомчий комітет з кредитів і заощаджень, як перший рівень. До другого ж рівня належать комерційні банки та спеціалізовані фінансово -кредитні установи. Банк Італії - центральний емісійний банк, публічно-правова установа з капіталом, що складається з 300 000 іменних паїв, які поділені між державними і напівдержавними установами, такими, як ощадні каси, публічно-правові інститути, банки національних інтересів, інститути